

Біль у потилиці, язик шорсткий, неначе обструганий, вишарований. Стан такий самий, як після гульні: я не почуваю тіла. Від п'ят до шиї я ніби вкритий важкою, сірою матерією. Живе тільки сама голова; сам головний мозок: холодний, чистий, легкий. Всі емоції й почуття притуплені або зовсім придавлені. Моє довге тіло з волосистими ногами й волохатими грудьми здається мені чимось стороннім і викликає холодну гидливість.

Неділя, — отже можу лежати в ліжку хоч цілий день. У хаті немає жовтих одсвітів з вулиці, значить, небо хмарне. Дванацять година дня.

Я підкладаю долоню під потилицю й думаю.

Так, значить, кінець. Добре! Через що? Через мою неморальність. Що ж таке моральність? Моральність це рожева пудра на законах природи. Шапочка вважає неморальним боронити Кубешку. Але боронити закони сильних і пануючих — річ нормальна й моральна, бо вона санкціонована тисячолітньою верствою пудри — пануючою мораллю. Чоловіка своєї сестри, який служить у банку, де робляться різні шахрайські операції, який годується з цих операцій і, мабуть, сам бере в них участь, — вона й обнімає, й цілує. Сотням шахраїв, паразитів, грабіжників, але припудрених їхнім законом, вона подає руку. А одному через щось висловлює огиду та зневагу.

Через те припудрені так гаряче й боронять пудру, яка помагає їм тримати дурнів у руках.

Моральність — це стіна, яку вивели припудрені між основними законами життя й вищим його проявом — розумом. Увесь моральний поступ людськості є в тому, що люде по камінчику стараються знищити цю свою власну стіну. Але припудрені, з свого боку, дбайливо бережуть її, при чому їм ретельно допомагають дурні, яких вони доять. У моральному розумінні соціалізм є скасування стіни, приведення людини до вищої, природної одности, є поєднання законів природи з розумом. Але з яким трагікомічним старанням багато сучасних соціалістів підтримує цілість стіни припудрених!

Рука починає щеміти. Я зміню позу, закурюю й думаю далі. Мені приємно, що мозок працює ясно, легко, й немає й сліду вчорашніх тяжких переживань.

Хтось стукає у двері.

— Якове Василевичу! Прийшла панночка. Просить вас прийняти.

— Увійди, Миколо! Яка панна!

— Приказали сказати: Ганна Пилипівна. Дуже треба бачить.

— Ага, добре! Скажи, зараз! Одягнусь...

З приємністю відмічаю, що ім'я Шапочки не робить на мене ніякого вражіння. Тільки через щось у потилиці дужче заболіло. Але це могло бути й од того, що я підвів голову.

Я одягаюсь повільно і стараюся зрозуміти, через що вона прийшла й за чим? Згадую вчорашні свої міркування в "Шато". Коли вона так цікавилася мною, боронила перед кимсь, коли так гостро осудила мене, значить, я не байдужий їй! Але сьогодні мені вже не досадно, не боляче, й не хочеться перевірити ці міркування всякою ціною, навіть пониженням. Коли б вона вчора прийшла, я, мабуть, наробив би дурниць.

Потилиця болить що раз дужче. Ноги й руки як чужі. Голова так горить, що, здається, коли б я був у темній хаті, то побачив би в дзеркалі над своєю головою ясне коло, як над головами святих. Але думка, як і перше, чиста, легка, бистра.

Намагаючись не робити різьких рухів і несучи голову рівно, я йду в кабінет. Шапочка стоїть біля вікна й дивиться на вулицю. Вона в усьому білому, в капелюсі, і з торбинкою. Повільно обертається і, трохи зпід-лоба дивлячись, каже:

— Я прийшла сказати вам, що... щоб ви не брали до серця моєї вчорашньої поведінки...

І чи то з цікавостю, чи з турботою приглядається до мене й додає:

— Який ви блідий! Що вам?

— Нічого, Ганно Пилипівно! Прошу сісти! Я не подаю їй руки й сідаю за стіл, а вона в фотель по другий бік столу, не зводячи з мене очей.

— Ви маєте дуже добре серце, Ганно Пилипівно, але я, запевняю вас, тепер цілком спокійний.

І холодно, просто дивлюсь на неї. Тепер мені видно, що її вилиці трохи випнуті, щоки худорляві, губи могли б бути трохи більше свіжі. Вся вона неначе менша тепер, більше звичайна, буденна. Так, очі великі, сірі, але нічого особливого в них немає. На тілі в вирізі грудей — червоненькі цяточки. Вона, видно, трохи спітніла. Це неприємно.

— Мене, власне, послала до вас сестра Маруся, — несподівано й почервонівши каже вона.

— В такому разі я беру свої слова про вашу добрість назад, і нахожу, що ви дуже слухняні.

— А ви невеликодушні! Коли б мені не було жаль вас, я б не прийшла.

— Я знову мушу змінити думку про вас: ви жалісливі, а, крім того, й непослідовні.

Шапочка з деяким дивуванням поглядає не мене.

— В чому ж я непослідовна?

— Коли ви маєте мене за мерзотника. . .

Шапочка з досадою морщить ніс, але я кажу далі:

— . . . а мати за такого ви мене повинні, бо це так і є. Жалувати вам мене неварт.

— Значить, ви самі маєте себе за мерзотника?

— За кого я сам себе маю, це інше питання. Але, на ваш погляд, я безумовний мерзотник.

— Мій погляд якийсь особливий?

— Ні, звичайнісінький, загально прийнятий. Крім того... Дозвольте й мені завдати вам декілька питань.

— Прошу!

— Тільки не думайте, що я завдаю їх із якогось поганого почуття до вас. Ніяких почувань у мене нема. Я просто хочу показати вам на вашу неконсеквентність. Скажіть, із яких засобів ви живете?

— З власних.

— Ви добули їх працею?

— Ні, вони мені дістались, як спадщина від батька.

— Батько був поміщик?

— Так.

— От бачите!

— Я нічого не бачу. Що ж я повинна бачити?

Потилицю починає крутити біль, схоплюючи, як кліщами, виски. Хочеться лягти й заплющити очі. Я помалу й байдуже кажу:

— Коли сам я не заробив, значить, або вкрав, або вишахраїв, або відняв силою закону. Але це все в суті те саме.

— Так, я це знаю. Але я все це верну тому народові, який дав мені.

Я мимоволі посміхаюсь.

— Коли віддасте? Тоді, як зробитеся відомою співачкою? Тоді про народ не думають. Поки ви дійдете до своєї мети, ви розгубите свої добрі наміри. Це в будучині. Я теж, може, в будучині хочу віддати народові всі здобуті невласною працею гроші. Звідки ви це знаєте?

Шапочка помалу червоніє і стає дуже гарною з своїми стисненими бровима.

— Але ж є якась різниця між чесними й нечесними людьми, — нелогічно перестрибує вона.

— А що таке “чесність”, “нечесність”? Плід людської глупоти, лицемірства й поганого соціального ладу, Ганно Пилипівно. Закони життя — це інша річ... Але, вибачте, я мушу лягти, голова дуже болить.

Я обережно підводжусь і простую до канапи. Шапочка теж устає й навіть, здається, хоче підтримати мене. Коли я лягаю, вона зараз же прощається й іде собі, не хочучи турбувати мене.

Я не тримаю її. Мені все-одно. Голова палає, її всю ломить біль. Думати важко. Лежу непорушно, горілиць. Думки мляві, втомлені, розрізнені. Все дурниця: і мораль, і кохання, й життя, є тільки — сам біль. Та ще хиба смерть. Через кілька десятків літ і я, й Шапочка, й мільйони чесних і нечесних, розумних і дурних, рабів і панів, усі будемо лежати в землі і гнити. Чи варто ж ради такої коротенької хвилини хвилюватися, соромитись, виправдуватись? Рятуйся, хто може! От єдиний справедливий закон! На віщо мені якісь Шапочки з їхньою чесністю? На віщо якісь там гармонії? Бути мерзотником з дужими пазурами — теж не кожний зможе. Та й к чорту, і це не важко. Тільки б не було цього болю. Ладен навіть моральним стати, аби спинилася ця мука. Чого ж і моляться Богу та слухаються всяких припудрених?

Біль стає нестерпним. Я посилаю Миколу в аптеку за бромом, мігренином, за всім, що тільки знайдеться.

Приймаю дві ложки бром, два порошки фенацетину, й біль потрохи стихає. Непомітно я засипаю.

Прокидаюсь... У кімнаті на долівці лежать смуги сонця. Болю немає. Я весь у поті, в тілі приємна слабкість і теплота. Заплющивши очі, я знов лежу і пригадую: та ж у мене була сьогодні Шапочка!

Солодкий холодок проходить по мені. Несподівана ніжність, тепло припливає до серця. І зразу стає соромно, жаль і боляче. Я хапливо, з страхом пригадую, що виробляв учора в “Шато”, що говорив там. Господи, я, здається, плакав перед Кригою! Потім, пригадується мені, стукав кулаками по столі, жбурляв у когось пляшками; хтось в’язав мені руки й віз додому. Як це погано, паршивенько, шаблонно: коли мужчину образить кохана жінка, він починає пити й виробляти бешкети; коли жінка ображена, вона зараз же спішить зрадити його з іншим мужчиною.

А сьогодні, — вона сама прийшла до мене, вона, амбітна, соромлива, а я читаю її дурну нотацію й мало не виганяю. І то через те, що трохи голова боліла. А я ж міг скористуватись цим, поговорити з нею, більше й інтимніше, ніж звичайно, стати ближче до неї.

Я зітхаю і з досадою кручу головою, як справжній п’яниця. І раптом чую тихий жіночий голос:

— Може подати чогонебудь, Якове Василевичу?

Я злякано розплющую очі і швидко підводжусь. Позаду канапи сидить Шапочка з книжкою на колінах, без капелюха, як у себе дома.

Я похапцем проводжу рукою по голові, розправляю вуса, зімняту бороду і встаю.

— Ви давно тут? — питаю хрипким голосом.

— Години зо дві.

Вона усміхається несміло, не знаючи, як тримати себе зо мною, як із здоровим, чи слабим. Я сідаю знову на канапу, кладу голову в руки й сиджу так, зігнувшись. Я ще не зовсім прочунав і не можу опанувати свого хвилювання. Що їй сказати, коли питає, що зо мною було? П’яний був, та й годі. І це вся моя хвороба, ради якої вона вдруге прийшла до мене? Вона, як сестра-жалібниця, сиділа от-тут біля звичайнісінького п’яного, паршивенького чоловічка.

— Знову болить? — тихо чується співчутливий і трохи сурорий голос Шапочки.

Я кручу головою й потім випростовуюсь.

— Мені просто соромно. Дуже соромно.

— За віщо? — щиро не розуміє Шапочка.

— За все, Ганно Пилипівно. За багато. Від сорому я навіть не можу почувати як-слід радості від того, що ви в мене.

Шапочка придивляється до мене й, нарешті, каже:

— Ви якийсь чудний. Тепер знову ніби інший чоловік. Ну, я вже мушу йти додому. На мене чекають і турбуються. Я відранку не була дома. А тепер хутко п'ята.

Я не смію задержувати її, дякую, ніяковію, почуваю себе смішним, дурним і несподівано для самого себе випалюю:

— А від справи Кубешки я, між іншим, Ганно Пилипівно, відмовляюсь. Я це рішив і дуже радий, що... що ви мені... взагалі... Словом, і за це спасибі вам!

Шапочка з непорозумінням слухає мене збирає на очі брови й сердито каже:

— Дуже дивно.

Після того вона йде в передпокій. Там скупчено одягає капелюха, бере торбинку і з прибильшеною недбалістю кидає:

— Заходьте сьогодні ввечері, як маєте охоту... Бувайте!

— Дякую! Неодмінно! Неодмінно!

Потім я довго ходжу по кабінеті.

Через що раптом така постанова щодо Кубешки? Але ні невдоволення, ні каяття нема; я почуваю навіть чудну сатисфакцію: ніби свідомо, ціною довгих зусиль, я розв'язав якесь питання.

Перебиває дзвінок телефону.

— Слухаю!

— Це ви, Якове Василевичу?

— Я!

— З вами говорить Олександра Михайлівна.

— А-а, добридень, Олександрє Михайлівно! Вона хвилинку мовчить, ніби наміраючися сказати щось дуже важне, й, нарешті, каже:

— Як ся маєте?

— Та нічого, дякую! А в вас що добренького?

— Доброго мало!

— Як то?... Невже нічого не вийшло?

— Нічого!

— Та не може ж бути?!... Що ж він каже?

— Та воно, знаєте... Він має рацію: тепер уже неможливо. Дуже був схвильований, прохав вибачення, навіть плакав.

— Але ж яка ганчірка!

Ми мовчимо. У трубці чути дихання Олександри Михайлівни. Вона, певне, хвилюється.

Але мені вже нудно від сеї історії, й нема ніякого бажання знову розводити її. Я зробив усе, що міг, хай самі собі дають тепер раду, як знають.

А вона, мабуть, хоче, щоб я знов насів на цього маруду.

— Він казав, що має намір іще раз із вами побалакати.

— Ага! З охотою, з охотою.

Певне, він і не думав мати такого наміру, а це їй хочеться, щоб я побалакав.

Знову павза. Дихання чутніше.

— Я теж гадаю, що коли б ви з ним іще раз поговорили, то він перестав би вагатись. Я не могла як-слід...

— Так, так, я розумію. Розуміється, вам незручно. Так, я з ним неодмінно поговорю!

— Будь ласка, Якове Василевичу! І треба б швидче, поки...

— Так, так, я з ним сьогодні поговорю. Навіть зараз.

— Простіть, Якове Василевичу, що турбую вас! Але треба вже остаточно в'яснити. Мені це просто потрібно. . .

— Неодмінно, неодмінно.

— Ви до сьомої дзвоніть мені в бібліотеку на № 25—74.

— Добре, запишу... 25—74. Чудесно!

Вона дякує мені і прощається.

Я лаю себе. Ну, що ж я скажу цьому йолопові? І яке мені діло, власне кажучи? Що я нянька їм, чи що?

— Миколо! Ванну! Швидче!

Вже шоста, — треба поспішати. Я голюсь, беру ванну, думаю про Шапочку, про справу Кубешки, про багато інших річей і зовсім забуваю про Олександрю Михайлівну.

Шапочка приймає мене таксамо, як і перше. Тільки Марія Пилипівна підсуває більше привітно й сердечно фурделики та рожеве варення.

От несподіваний гість!

— Ти звідки? Та хоч капелюха скинь, чудна ти жінко!

— Ні, ні, я на десять хвилин, не більше. Не можна. Ху, душно, — бігла я по сходах. Ну, кажи швидче, що ти там нагородив Дмитрові! Це з твого боку негарно. Ти повинен був, принаймні, написати мені, що саме казав йому...

Соня обвіває хусткою розпалене, засмалене лице, цікаво озирає кімнату й часом зиркає на мене своїм іронічно-ласкавим поглядом.

Я оповідаю. Мені ніяково й досадно. Соня слухає мене суворо й уважно, їй лупиться ніс, і волосся наче побіліло, вигоріло.

— Так. Добре. Шкода, що не написав. Я мовчала, бо не знала, що саме ти розказав йому. Зпочатку він був дуже привітний, задоволений, а потім хотів, щоб я все розказала йому. А я не знала, що саме треба розказати... Багато було з цього приводу... Тепер він фотографує мене, Андрійка й себе. Накладає фотографії одну на одну, щось мудрує, рівняє. Нудьга та й годі! Ну, добре! Треба поспішати. Я з його сестрою приїхала. Саму не хотів пустити, боявся, що бачитимуся з тобою. Всі мої листи він перехоплює. Сестрі, мабуть, наказав не відходити від мене ні на крок. Тепер вона в корсетниці, тут біля твого будинку. А я ніби пішла в магазин. Ну, як живеш? Покоряєш серця, раюєш? Вона з тобою живе?

— Хто?

— Ну, хто? Твоя дама!

Я сміюся. Соня теж усміхається іронічно й натягнуто.

— Ніякої дами я не маю, Соню.

— Ну, не бреш! І не соромся! Я не нарушу твого... родинного щастя.

— Та запевняю тебе, нема ніякої дами. Це було просто маленьке непорозуміння, ніби плястер, чи що; хотілось якнебудь одвернути увагу від... вас. Забув давно про це.

— Правда?

— Даю слово! Дмитрові я збрехав, щоб заспокоїти його.

— Ох, треба бігти. А ти немов помолодчав, — несподівано додає вона з милою насмішкою й поривчасто встає, не дивлячись на мене, навіть ніби уникаючи мого погляду.

— Ну, а до нас приходитимеш? — раптом питає вона. — Ми ж, мабуть, знову переїдемо в город.

— Та що ти?... А фізична ж праця?

— А, все це теревені. Яка там праця в біса! Просто від себе втекти хоче. Не життя, а... катування. Не знаю, чим усе це скінчиться. Та й біс його бери, все-одно! Я одуріла, отупіла, спаскудилась од брехні, вигадок, жалю, злоти, сорому. Все-одно!

— Розійтись вам треба, Соню.

— Мерсі за пораду! А що я робитиму з двома дітьми? Бо як розійдемось, то через те, що він рішить, що не його діти. А як так, то не буде ж він оддавати мені останнє. Легко казати! Погане все і... смішне! Ну, прощай! Приходитимеш? Не бійся, нічого такого не буде! Навіть треба, щоб ти часом бував. Це його більш заспокоїть. Де тут поблизу фотографічний магазин? Знаю, знаю, тільки-що бачила. Ну, прощай! Боюсь, що мене вже шукає мій дозорець. А коли б був написав мені відразу, багато б... Ну, та все-одно. А що, граєш, як і перше?

Так, потрошки.

Ну!

Соня простягає руку й не то насмішувато, не то жалібно заглядає мені в лице. Я потискую її руку і другою погладжую її. Соня зненацька рвучким рухом пригортається обличчям до мого плеча і зараз же, відірвавшись, похапцем, не дивлячись на мене, виходить.

Рівне, чудне, дивно-притихле життя! Акуратно два рази на тиждень ходжу до Шапочки. Там до мене звикли, як до якогось далекого родича. Ходжу по всіх кімнатах, сам собі чай наливаю; навіть при мені сваряться.

Вечори довші. Деревя золотяться осіннім листям; шумлять вони попід віконням не м'яко та густо, не по-літньому, а з холодним свистом і шипінням, як померзлі.

В ідальні горить лампа під великим абажуром. Стюпа й Михалко лежать на канапі, високо задравши ноги, й учать "гречеський". Марія Пилипівна з метром на шиї, що гадючкою повився довкола її величезного стану, схвильовано та заклопотано ходить круг столу, її рот напівроззявлений; вона дихає часто, астматично. На столі розташована матерія з чудними рогами, з напів-округлими вирізами, що їх законів я ніяк не збагну. Тут же викрої, тарілочка з шпильками. Долі одним з викроїв грається кіт, Мурза, улюбленець Шапочки. Сама Шапочка сидить боком, держить у губах шпильку й, похмурившись, уважно стежить за маніпуляціями Марії Пилипівни.

— Якове Василевичу, як буде по-грецьки аорист од дієслова "передчувати"? — лукаво пускає шпильку Михалко. Він подібний до батька не тільки своїм горбатим носом та пухкими губами, але й удачею.

— Михасю, не чіпляйся! — неважно, машинально завважає Марія Пилипівна. Потім вона бере ножиці і з виразом людини, що покінчила з сумнівами, рішуче відрізує малесенький шматочок матерії.

— Ну, Якове Василевичу, як буде аорист?

— Не знаю, Михасю!

— А ви щонебудь знаєте? — слідкуючи за Марією Пилипівною, кидає Шапочка.

Дійсно, я страшений неук у всьому. Найелементарніші фізичні явища я не можу пояснити; не пам'ятаю ніяких історичних дат; не знаю на-пам'ять майже ні одного вірша; якийнебудь біном Ньютона для мене те саме, що для Мурзи рахунки кухарки Мотрі. Коли б мене примусили тримати іспити, я не попав би, мабуть, і в першу клясу. Це служить приводом сміху з мене для Стюпи й Михалка. Моє неучтво підіймає їх, вони почувають себе в чомусь дужчими за мене. З Шапочкою вони не можуть цього почувати, бо вона все знає, про що вони не спитають її. Хиба що латинської та грецької мови не знає, але тільки через те, що тих мов у них "не проходили".

Я рідко пропускаю свої дні. Коли на другий день маю в суді справу, беру з собою папери і працюю в кімнаті Шапочки. Часом і вона тут сидить, читаючи з словарем по-еспанськи. Вона вчить еспанську мову. На віщо вона їй? Не відомо нікому. Хай би італійська, французька (які вона знає), це зрозуміло, — співачка! А для чого еспанська?

— Треба! — коротко відповідає Шапочка, коли питають її.

Вікна тепер зачинені. В зеленій тіні від абажуру енергійно та впевнено дивиться зо стіни Бетговен. На чолі й на вилицях Шапочки, як цвіль на стовбурах дерев, зеленкувата тінь. А підборіддя й ніжна заокругленість щоки яскраво освітлені. Губи безгучно й серйозно ворущаються; вона про себе вимовляє еспанські слова.

Я не можу сказати, щоб ті справи, які я беру з собою в кімнату Шапочки, найкраще були проведені мною. Занадто мені тут спокійно, занадто тепло та затишно, і занадто часто я дивлюсь на миле, прекрасне обличчя.

Іноді Шапочка нагло повернеться до мене і з суворим дивуванням питає:

— Слухайте! А вас тут уже, здається, трохи не в женихи наставили. Та ви й самі, мабуть, не від того? Хутко ви зовсім сюди переберетесь. Пантофель чому не принесете? А халат маєте?

Так, вона моя наречена, але наречена, яка сидить у тюрмі, в маленькій, біленькій, одиночній камері. Я не можу ні доторкнутись до неї, ні поговорити як-слід. Але я спокійний: вона має навкруги себе стіни, й ніхто не може її відняти в мене. Коли саме вона вийде на волю, я того не знаю, але я певний, що колись вийде і прийде до мене, соромлива, мило-сердита, стримано-ясна від любови та радості.

Семен Семенович рідко буває дома. Він на вечірніх заняттях, то в клубі, то грає в карти у приятелів.

Коли ж дома, то багато й гарно співає в вітальні, сам собі акомпануючи, або читає для чогось каталоги сільсько-господарських приладів з малюнками віялок, сіялок, плугів і т. п. Зо мною він поводить зовсім, як із женихом, і часто перехоплює “до двадцятого” більш-менш поважні суми. При цьому він підморгує вбік тої кімнати, де в той час Марія Пилипівна, й перебільшено чемно потискує руку, далеко відстобурчуючи зад. А цапине похитливе обличчя його хитро й задоволено посміхається.

Буває й так, що коли я приходжу, мене зустрічають невважно, похмуро. Діти в себе, в кімнаті, “зубрять”. У Стьопа очі заплакані. Голова Марії Пилипівни зав’язана мокрою хустинкою; вона без перестанку нюхає щось із пляшечки з скляною затичкою; очі в неї червоні.

Тоді Шапочка веде мене до себе, тикає в руку якунебудь книжку, а сама береться за еспанщину або анатомію. (Вона студіює також анатомію, й теж не відомо, на віщо. В неї атласи, мапи й підручники анатомії, як у студентів-медиків.)

Я вже знаю: була сварка в Марії Пилипівни з Семеном Семеновичем. І мені раз-у-раз пригадуються слова Шапочки про “ухажорів”, що намотують косу на руку й б’ють передками чобіт у живіт.

Я користуюсь такими випадками й обережно веду свою лінію.

І от раз складається така розмова:

— Як чудно! — кажу я таким тоном, ніби що-йно багато міркував про те, що наміряюся сказати. — От розумні, інтелігентні люде свідомо ставляться до всього в життїю. Але невже ні інтелігентність, ні свідомість нічого не варті?

Шапочка, чекаючи, дивиться скоса в мій бік. Між иншим, вона дуже скупа на слова й завсіди вимагає від мене, щоб я говорив коротче, не по-адвокатськи, а просто по-людськи. Я закурюю й кажу далі:

— Через що інтелігентні люде не вживають розуму на щонебудь инше, як принципіальні суперечки та голі теорії? Наприклад, така річ, як шлюб. Як шаблонно, без розуму і, в суті, жахливо складають інтелігенти своє родинне життя! Ну, хай селяни, робітники, купці або наші прадіди так складали, це зрозуміло! Страх перед традицією, відсутність критики, аналізи, інші завдання шлюбу!

— Ближче, ближче до справи! — хмуриться Шапочка.

— Я кажу, Ганно Пилипівно, про те, що ми, інтелігенти, вміємо тільки теоретизувати, а проводити в життя, в діло, наших теорій ми не любимо й не можемо. Ми знаємо й бачимо, що дідівський спосіб творення шлюбу постарівся, що ми переросли його, що він шкідливий для нас, що він нас тисне й калічить, як пляшка, в якій хтонебудь захотів би викохати диню...

— Ніхто в пляшках динь не викохує. Приклад невдалий!

— Згоджуюсь! Отже знаємо ми це, маємо навіть теорії, як поліпшити, а як прийде до діла, ми звертаємось до старого, до шаблону, до бабці та дідуна. Закохуємось, вінчаємось, себто, обплугуємо себе законами, далі родимо дітей і ними премічно приковуємо себе одне до одного. І тільки згодом починаємо приглядатись, з ким це звела нас доля. І, розуміється, в більшості випадків знайомство виходить не з приємних. Часом випадє щаслива комбінація, але переважно подружжя — каторжники, прикуті до тачки. От, навмисне переберіть у пам'яті всіх ваших знайомих, чи в багатьох родинях є щастя?

Шапочка не перебірає, але за те чудно-пильно зупиняється на мені поглядом.

— У чому ж причина, на вашу думку? — невважно, хмуро кидає вона.

Мене трохи ніяковить її чудний погляд. Він не відповідав образу, який малювався в казці. Вона не так повинна б слухати мене.

— Треба творити шлюб, Ганно Пилипівно. От у чому вся причина. Творити свою любов. Закоханість не є любов. Любиш те, що знаєш, чого прагнеш, про що мрієш. А любов приходиться тоді, як одходить закоханість. І приходиться не сама, а з нами, з нашим хотінням, волею, впертостью, гордостю. От ви закохані в когонебудь. Вас тягне до тої людини, ваше тіло співзвучне з нею. Хиба це є підстава для шлюбу, для народження нових людей? Ні, ви пізнайте людину в цім тілі, полюбіть її! Пізнайте у дрібничках, у звичках, у найменших і найбільших проявах її, сплетіть себе з нею неподільно. І тільки тоді, як це буде, ви матимете маленьке право сказати, що ви дещо зробили для творення шлюбу, справжнього, гідного теперішньої людини.

— А ви вже робили такі... експерименти? — чудно питає Шапочка, дивлячись на мене зпід-лоба, притулившись спиною до ширми й заклавши руки за спину.

— Та-ак... Власне, так, як треба — ні. Бувала закоханість, близькість, але жити разом, пізнавати в життю, творити це життя, ще не довелось.

— Розуміється! А теорію маєте? Чого ж ви не проводили її в життя?

— Не завсіди це можна. І не зо всіма.

— Ага, не зо всіма! З деякими можна инакше?... Можна, наприклад, звести з розуму, погратися й покинути? Так?

Її очі дивно блищать і, як мені здається, зизом дивляться; усмішка поломана, тонка, негарна. Тут щось непевне. Не так, не так я говорю, не так вона приймає мої слова. Мені вже неприємно, що я зачепив цю тему. Неприємно, образливо, жаль чогось хорошого, чистого.

— Через що ж ви з такою ворожостю приймаєте мої слова, Ганно Пилипівно? Що в них злого?

— Через що? Добре! Я дала собі слово не втручатись у ваше життя. Ходите до нас, ну, й ходіть собі, мені це байдуже! Але я не хочу, щоб мені говорили хороші слова в той час, як... Скажіть, ви на весну цього року були в Криму?

“Клавдія Петрівна!”

— Так, був.

— Ви почервоніли. Це добре! Ну, словом, я сама вам розкажу. Ви були там з одною... жінчиною, жінкою якогось архітекта. Ви її звели з розуму, вирвали з дитиною від чоловіка, завезли, а коли вона надокучила вам, ви покинули її саму там, без ніяких засобів, хвору, з дитиною від вас. Вона хотіла стратити собі життя, але ви не зволили навіть одповісти на телеграми, які посилала вам її сестра. Так?

Мабуть, мені на лиці занадто щиро виявляється здивовання, бо Шапочка зупиняється і трохи іншим тоном додає:

— Скажете, це неправда?

Я кудовчу від радості волосся, мну руками лице й, нарешті, голосно, з полекшенням сміюся.

— Ні, ця народна творчість мені рішуче подобається. Так от у чому штука! Ну, добре! Дозвольте ж мені розказати, як воно було у прозаїчній дійсності. Я не кажу, що я зробив добре, але... Ну, та судіть самі!

Шапочка слухає моє оповідання суворо, не перебиваючи, але, видно, даючи віру всьому, що я кажу.

Коли я кінчаю, вона довго, задумливо мовчить.

— Так, це трохи инакше! Але все-одно погано. Ну, годі про це! Колись іншим разом.

Потім ми довго й мирно балакаємо про інше. Шапочка не сердиться, не дратується; в її голосі чути втому й сум.

— Мені хочеться співати. . . — каже вона й іде в вітальню.

І цього вечора вона співає з репертуару Семена Семеновича старі народні українські пісні, подібні до серенад. Я заражаюся сумом її голосу й гарною, лагідною тугою простих, як інстинкт, мелодій. За вікном із шипучим шелестом хитаються верхечки дерев; порипує педаль під ногою Шапочки; долі на килимі перекидається кіт Мурза, лапками дряпаючи його китиці. Шапочка дивиться вгору, ніби молиться, розтуливши злегка вуста й випнувши наперед долішню щелепу, її голос мені видається сьогодні м'ягким, матовим; перше згук був, як згук од удару ножем по металю, тепер ніж чимось обмотано.

Раптом кіт Мурза вигинає спину, задирає хвостика, вигнувши його крючком, і чудними, бічними вистрибами біжить до Шапочки. Скочивши їй на коліна, він прудко дряпається на плече й уможується там. Шапочка кінчає фразу, бурно хапає kota Мурзу і з такою жадністю й жагою цілує його, що бідна мала істотка починає жалібно нявчати.

Цього вечора я вертаюся додому в невиразному стані туги та радості.

— Панночка прохають вас вибачити їм; вони сьогодні трохи хворі.

Я деякий час мовчу, потім кажу:

— Панночка серйозно хвора?

— Ні, так... Голова, здається, болить.

Після того я довго блукаю вулицями. Справді нездужає, чи просто не хотіла прийняти?

Сухе листя на тротуарах приємно хрущить під ногами, я стараюся наступати на його. Вечір свіжий, чистий, у повітрі легка осіння прозорість. Зорі буйні, промінясті. Фасади будинків полисіли, і крізь поріділе листя, що літом щільно закривало їх, видно по-осінньому освітлені вікна. Нема таємних перешіптувань і тихих викриків у палісадниках, — балабайки й мандоліни замовкли.

Поперед мене йде парочка: пані в осінньому пальті та великому модному капелюсі, і панок у шинелі. З приємних і чемних рухів панка, що ступає якимсь боком і пошаркує ніжкою, я виводжу, що це не чоловік і жінка. Пані часом сміється грудним, стриманим сміхом, і що-разу мені

вчувається в йому щось знайоме. Я наганяю їх і, йдучи позаду, намагаюся зазирнути пані в лице. Аж ось вона повертається до мене в профіль. Господи! Та це ж Олександра Михайлівна! Це мене до того вражає, що я злякано зупиняюся і потім помалу оддалік іду за ними. І тільки тепер як-слід пригадую собі, що я ж не балакав з Панасом Павловичем і не подзвонив їй тоді, як вона прохала мене. Згадав другого дня в суді, знов забув, а коли наткнувся якось іще раз на це, вилаявся й махнув рукою, — хай самі собі дають раду.

І от вона, очевидячки, дала собі раду. Модний капелюх, незвичний сміх, нова хода, черевики на високих підборах. Мені дуже хочеться підійти ближче й послухати їхню розмову, але боюся, що вона озирнеться й пізнає мене.

Замість того, я силкуюся з їхніх рухів і згуків голосів угадати їхні відносини і ступінь близькості.

Панок тримається дуже напружено, нервово й надзвичайно ввічливо. Значить, ще тільки робить перші зусилля. Йдуть помалу, — знак, що його зусилля дамі не неприємні. Часом вона сміється, — їй не нудно. Між їхніми ліктями весь час є деякий відступ, — він іще не відважується навіть випадково торкатись до неї. Вона в корсеті, спина не горбиться, як перше, й на клубках почувається зтягнутість і твердість.

Я чую, як у мені ворухиться щось, ніби задріть, до цього панка. І нестримно хочеться мені подивитись на Олександру Михайлівну й послухати її.

Але ж, як швидко й уміло послухалась моєї ради! Який вигляд, які манери; яка грація, певність гарно одягненої жінки! От тобі й чеснота!

Вона щось упускає. Добродій, як опечений, трохи не підстрибує; потім кидається підіймати. А вона важно, царственно стоїть і милостиво приймає подану річ.

“А потім намотає на руку косу й гатить передками чобіт у живіт”, — згадуються мені слова Шапочки. Шапочка має, мабуть, рацію: от-такі саме, що кидаються вниз головою, і здатні на це.

Коли ми підходимо до її дому, я зупиняюся кроків з десять од ганку, біля якого вони стоять, і пильно стежу за кожним їхнім рухом. Мене їм не видко: я стою в тіні дерев, спершись на паркан палісадника. Але я бачу їх до пояса, а надто її, освітлену ліхтарем.

Стоять досить довго. Голоси чуються погано, обличчя Олександри Михайлівни блідою плямою рухається під капелюхом.

Тут я помічаю в палісаднику темну постать, що прокрадається попід стіною. Кущі та стовбури дерев заваджають мені роздивитись її, але я добре бачу, що постать старається підійти до парочки непомітно. Це мужчина в пальті й у м'ягкім капелюсі. Невже ще один претендент, що ревнує й піджидає її тут? Ще, чого доброго, доведеться бути свідком “потрясаючої драми”!

Таємничий невідомий зникає за кущами. Парочка, нічого не підозріваючи, стоїть собі далі, не швидко, мабуть, маючи розстатись. Мені добре відомі ці прощальні стояння, які часом тягнуться до світання. Невже й я стоятиму от-тут до ранку? Дякую красно! Автім, вони ще не в такій стадії, та й невідомий, що підкрадається, стане мені в пригоді, — йому, в кожнім разі, не вистачить терпіння стояти там за кущами до ранку.

Я закурюю й умошуюсь зручніше, як глядач у театрі на стоячих місцях. Але саме в цей мент парочка починає прощатись... Олександра Махайлівна декілька разів хитає головою й іде в дім, ще раз озирнувшись на ганку. Панок із непокритою головою все кланяється, потім одягає свого кашкета, обома руками поправляє його на голові й веселим бадьорим кроком іде назад. У палісаднику тихо. Заснув він там, чи якого біса, цей лютий Отелло? Чи це просто злодюжка собі?

Я помалу йду назустріч франтові. Обличчя досить нахабне, з еспаньолкою й чорними вусиками. Вираз лица такий самозадоволений і певний себе, що хочеться скинути його з

тротуару. Насвистуючи й не помічаючи мене, він проходить повз мене. А я простую далі, до парадного, — мені все ж таки цікаво, що то за фігура затаїлась там у палісаднику, і чи має вона якесь відношення до парочки?

Коли я підходжу до проходу між парканами, що веде до будинку, у хвіртці з'являється таємна постать і обережно йде до парадного. Знову несподіванка: це Панас Павлович!

Я швидко відходжу на кілька кроків назад. Він здимає капелюха й рукавом чистить його; мабуть, у павутиння вбрався. Він робить це помалу, мляво. Потім довго стоїть біля ганку в задумі. От виходить по східцях, немов намірюючись увійти в дім. Але зупиняється, деякий час стоїть журно й повільно сходить униз, простуючи до тротуару. В його руці, замість револьвера, чи кінджала, парасоль. Бідний Отелло!

Я перехожу на другий бік вулиці. Іноді він стає, постукує кінчиком парасоля по паркані й про щось довго думає. Скла пенсне поблискують проти світла ліхтарів, до плеча щось прилипло, мабуть, сухий лист.

Нарешті, на розі він бере візника й їде собі.

Хлопчата більш за все люблять той час, коли тата нема дома. Тоді вони всадовлюють мене на канапу, самі вмощуються по обидва боки й витягають із мене різні тюремні історії. Мама вони не бояться, хоча вона ніколи не похваляє таких розмов.

— Ай, мамуню, не прикидайся, ти сама підеш на барикади. Знаємо тебе.

Марія Пилипівна з жахом сплескує коротенькими руками й наказує “зараз же сідати за лекції”. Але до неї підбігає її мазунчик, Стьопа, і вживає свого звичайного засобу: третєся щокою об її щоку, і це моментально заспокоює її.

— Недобре казати дітям про такі речі, — м'яко пояснює вона мені.

А Шапочка грається з Мурзою й ніби нічого не чує.

Я оповідаю про гарешти, як уночі, десь у темряві, оточують дім темні постаті, що балакають пошепки; на сходах брязкотять шпори, такі зловісні, такі голосні серед глибокої тиші. Ось дзвінок, зпочатку обережний, хитрий, наївний такий. Як мертво-тихо тоді в помешканню, як широко дивляться очі зблідлих облич.

Хлопці, затаївши дух, дивляться мені в рот поширеними очима. Шапочка тихенько одним пальцем лоскоче Мурзу за вухом, щоб лежав непорушно й не перешкаджав слухати. Марія Пилипівна, напнувши на якусь округлу штуку, подібну до сита, сіру матерію, вишиває великою голкою подушку на канапу. Я потрохи сам захоплююсь і оповідаю вже без припрохувань.

Стьопа слухає з палаючими щоками й машинально шопоче: “Ой, прокляті!” Або схоплюється і, ставши в войовничу позу, грозиться комусь кулаком. Товстенський, з повними, як у дівчини, грудьми й жіночим станом, він трохи смішний. Михалко прискає від сміху, дивлячись на його. Михалко ставиться инакше: насамперед він думає, чи не можна б утекти, обдурити, підвезти “їм” москаля. І тільки, як нічого вдіяти не можна, прижмурюється, замовкає і щось про себе думає.

— Якове Василевичу! А ви й тепер займаєтесь революцією? — питається Стьопа й ніяковіє.

Михалко поважно й непохвально зупиняє його:

— Дурне й неконспіративне питання, Стьопо!

Але я бачу, що Шапочка чекає на мою відповідь і кажу:

— Ні, Стьопо, я стомився бути нічним метеликом.

— Через що “метеликом”?

— Через те, Степунчику, що революціонери подібні до нічних метеликів. Бачили ви, як часом улітку ввечері вперто лізе до світла лямпи якийнебудь метелик? Його піймають і кинуть у темноту. Трошки згодом він знову летить. Знову піймають, і ще далі шпурнуть. Він спочине, збере останні сили і, хоч дуже таки помнятий бруталною рукою, знову летить. Бува, що його, нарешті, просто пристукнуть держальцем ножа або схоплять, зломлять крильця й так шпурнуть у темряву, що він уже не може прилетіти. От так, Степунче, й революціонери. Багато їх із помнятими, поломаними крильцями лежить десь у темноті й безсило прагне до світла.

Я усміхаюсь, а Стьопа серйозно дивиться на мої плечі, ніби сподіваючись побачити мої поломані крила.

— А вас багато раз... шпурляли? — питає Михалко.

— Та, в кожному разі, буде з мене.

— А ви тікали колинебудь?

— Ой, розкажіть, як ви тікали! — хапає мене за руку Стьопа.

Я розкакую про втікання, потім про темні карцери, про голодівки, нарешті, про “веселого дядю Матвія”. Про дядю Матвія всі люблять слухати, навіть Марія Пилипівна. Я теж люблю згадувати цю опецькувату постать із великою, лисою, розумною головою й веселими оченятами, які навіть в участках, серед пацюків, поліцаїв, “параш” і тому подібного вміли так мило сміятись.

— А я б таки летів до світла! — несподівано заявляє Стьопа. — Хай стукають держальцем ножа!

— Я тебе полечу! — каже Марія Пилипівна. — Ти таки цим і скінчиш! Шкідливо розказувати дітям такі історії! Марш спати!

— Ну, от іще, спати! Якове Василевичу! А хіба тепер уже нема революціонерів?

Шапочка зпід-лоба зиркає на мене й нахиляється до Мурзи. І я їй відповідаю:

— Ні, Степунчику, є й тепер. Революціонери завсіди були, є й будуть. Кожна молода, здорова, жива людина є революціонер. От ви підростете й займете наше місце. Вам помнуть крила, ви ослабнете, й ваше місце займуть молодші та дужчі за вас.

— Ну, діти, годі! Час спати. Спати, спати!

— Ай, мамо, почекай ти з своїм сном!

— Якове Василевичу, годі! Рано ще їм це знать. Хай молоко на губах обсохне!

— Давно вже обсохло, не турбуйся, будь ласка! В мене вже вуса ростуть.

Шапочка сміється, підбігає з Мурзою на руках до Стьопи й обнімає його одною рукою.

— А ну-бо покажи!

Стьопа надуває щоки і щипає себе за верхню губу.

— Мамо, він гасом маже під носом, щоб швидче росло! — оповіщає Михалко.

— Краще б витирав там хусткою гарненько, — усміхається Марія Пилипівна.

Ми сміємось, а Стьопа, червоний і засоромлений, лягає на канапу лицем униз. Шапочка раптом верещить і високо догори здіймає враженого Мурзу. Потім вона цілує його й хижо кусає за шию. Хлопці регочуть і теж верещать.

— Сказались! — сміється Марія Пилипівна. — Ти, стара дівко, не бери в рот оту погань! Зовсім постародівилась, завела кошенят, цуценят, поросят!

— Неправда, поросят нема! — витягає до неї губи Шапочка й біжить із Мурзою в кухню за цуценям Байдою.

Байда — круглоголове, товстолапе, з вилискуватою шкурою й сонно-добрими очима створіннячко. У його “оксамитні”, як каже Стьопа, вуха, біла зірочка на пукатім лобі, й вираз поважності та лагідності у славній мордочці. Мурза приятелює з ним, але через те, що Байда раз-у-раз спить і не вміє чомно поводитись у покоях, то вони бачаться тільки на кухні за їжею.

— Подивіться, який чудесний! — підносить мені Шапочка під самий ніс Байду. — Страшенно хочеться кусати його. Він такий м'який, теплий. Ух, ти, ти!

Байда, коли його кусають, цілують і щипають, тільки заплющує очі з філософічно-добрим виглядом. А коли пускають додолу, він сідає на задні лапи й по черзі дивиться на всіх.

— Заміж тобі треба, от що! — несподівано каже Марія Пилипівна. — Стьопо, віднеси Байду в кухню, він знову поліз під канапу!

Шапочка від поради сестри червоніє якимось по-дитячому, з досадою, морщить ніс і йде в вітальню. А Марія Пилипівна добродушно посміхається й зиркає на мене.